

Ergün Göze, Taha Akyol ve Ahmet Kabaklı ile Görüşmelerimiz.

1984 yılında Osman Demirci Hoca ve Rahmi Erdem ile Tercüman Gazetesi yazarlarından **Ergun Göze Beyi** ziyaret için gazete binasına gittik. Bizi muhabbet ve hürmetle karşıladı. Bir müddet sohbet ettikten sonra müsaade almak istedik. *“Hayır kesinlikle olmaz. Öğle yemeğine misafirimsiniz.”* dedi. Biz ayrılmak için ısrar ettikse de muvaffak olamadık. Bunun üzerine, *“Hocam, öğle oluncaya kadar isterseniz karşıda Taha Akyol ve Ahmet Kabaklı Beylerin odaları var. Onları da ziyaret edin, namazlarımızı kılar, yemeğimizi yeriz. Ben de bu arada yarım kalmış olan yazımı tamamlarım.”* dedi.

Biz de ilk önce **Taha Beyin** odasına girdik. Rahmi Bey bizi Taha Bey’e tanıttı. Taha Bey benim ismimi duyunca:

“Şimdi Mehmet Kırkinci Hoca siz misiniz?” dedi.

“Evet” dedim.

“Müsaade ederseniz benim ahdim var elinizi öpmek istiyorum.” dedi. *“Estağfurullah ne münasebet”* dedim. Cevaben şöyle dedi:

“Hocam, bazı kimseler bu memleketin İslâm ülkesi olmadığına, dârülharp olduğuna fetva verdiler. Bu hâl beni vicdanen çok rahatsız etmişti. O sırada sizin *“Darü’l Harp Nedir?”* adlı kitabınız elime geçti, okudum. Büyük bir ıstıraptan kurtularak huzura kavuştum. *‘Elhamdülillah’* dedim. İşte o zaman Kırkinci Hocayı gördüğümde elini öpeceğim diye kendi kendime söz vermiştim.” dedi.

Daha sonra çay faslı başladı. Taha Akyol Bey yeni bir sohbet başlattı:

“Hocam, ben Yozgat’ta iken hızlı bir ülkücü idim. Sizin tanıdığınız Şevki Doğan Bey de samimi bir Nur talebesi idi. Ben onu ülkücü yapmak istiyordum, o da beni Nur talebesi yapmaya çalışıyordu. Bu hâl uzun süre devam etti. O *‘Bu memleketin kurtuluşu Bediüzzaman Hazretlerinin yazdığı eserlerle, metotlarla olacak.’* diyordu. Ben ise; bu insanların düzelmesinin ve problemlerin çözülmesinin siyaset yoluyla olacağını savunuyordum. Şimdi ise ben, o anki Şevki Bey’in

yerindeyim. Yani ilim ve fikri gayretlerin siyasetten daha müessir olduğuna kanaat getirdim."

"1980 ihtilâlinden sonra liderlerimiz dahil olmak üzere bizi yakalayıp hapsedtiler. On dört ay Ankara Mamak'ta hapis yattık. Bu hapis bize hem bir mektep, hem de bir şifahane oldu. Bizi geliştirdi, düşünceye sevk etti. Büyük tanıdığımız insanların orada ne kadar küçük olduklarını anladık. Maruz kaldığımız ıstıraplar tiryak hükmüne geçti. Bu mahkumiyet sırasında senelerce hapislerde kalan Bediüzzaman Hazretleri ve talebeleri ile kendimi kıyas ettim. Yapılan bunca zulümlere, ihanetlere rağmen davalarında ne kadar samimi, fedakâr ve hamiyetperver olduklarını anladım. Alperenlerin İslâm dinini Anadolu'nun her köşesine yaymaları gibi bugün Nur Talebeleri iman ve Kur'an hakikatlerini muhtaç gönüllere ulaştırıyorlar, yaralı kalpleri tedavi ediyorlar. Bu gönül fatihlerinin nurlu izlerini memleketimizin en ücra köşesinde görüyoruz."

diye duygularını dile getirdi. Ben de, "Nur Talebeleri bu iman ve Kur'an hizmetini kıyamete kadar biiznillah devam ettireceklerdir." dedim. Memnun ve mesrur bir şekilde ayrıldık. Ve Ahmet Kabaklı Beyin odasına geçtik.

Ahmet Kabaklı ile Sohbet

Ahmet Kabaklı vatanına, milletine ve kültürüne son derece bağlı bir edipti. Çeşitli eserleriyle Türk milletine ve edebiyatına büyük hizmetler etti. İstanbul'da Tercüman Gazetesi yazarı iken Osman Demirci Hoca ve Rahmi Erdem ile birlikte ziyaretime gittik. Odasına girdiğimizde bizi fevkalade iltifatlarla karşıladı. Daha önceden tanıştığımız için, doğrudan Erzurum hakkındaki düşüncelerini anlatmaya başladı ve şunları söyledi:

"Erzurum'a hususi bir muhabbetim var. Serhat şehridir. Milli mücadelenin temeli Erzurum'da atılmıştır. Kazım Karabekir Paşa: 'Bir milletin Erzurum gibi üç şehri olsa o millet hiçbir zaman izmihlal ve inkıraza mahkum olmaz.' diyerek Erzurum'un ne kadar mühim bir şehir olduğuna parmak basmıştır. Bilmem okudunuz mu? Büyük edibimiz Ahmet Hamdi Tanpınar da **'Beş Şehir'** adlı kitabında Erzurum'un değerini fevkâlade bir surette anlatmıştır."

Bunun üzerine Osman Demirci Hoca, Alvarlı Efe Hazretlerinin “Erzurum Destanı” adlı gazelinden birkaç kıt’a okuyarak Kabaklıyı tasdik etti:

Ahmet Kabaklı Bey sohbetine kaldığı yerden devam etti:

“Erzurum Anadolu’da bir yol kavuşumudur. Hem ehemmiyetli bir kültür merkezidir. Dün, İbrahim Hakkı Hazretleri, Ömer Nasuhi Bilmen, Muhammet Lütfü Efendi ve Solakzadeler gibi bir çok ulema ile Hüseyin Avni Ulaş gibi kahramanları ve bugün de siz hocalarımızı yetiştirdi. Sizlerle iftihar ediyoruz. İstikbalde bu şehirden daha nice hamiyetperver insanların çıkmasını Cenab-ı Hak’tan niyaz ediyorum.”

"Erzurum aynı zamanda bir ticaret merkezi idi. Hint’ten, Çin’den ve Semerkant’tan kalkıp gelen kervanlar burada konup göçerlermiş. Bunlar için özel yapılmış kervansaraylar varmış. Hâlen dilden dile dolaşan bir menkıbe vardır ki hiç unutmam:"

"Erzurum’da bir semer yapan usta varmış. Yıllardan beri sattığı semerlerden kazandığı altınları dükkanın bir köşesinde duran eski bir semerin içinde saklamış. Kendisi namaza gittiği bir sırada, çıraklar bu eski semeri bir kervan sahibine ucuz bir fiyata satmışlar. Usta dükkana dönünce çırakları ona müjde verir gibi **'Usta, o eski semeri sattık, çok şükür ondan kurtulduk.'** demişler. Çıraklara göre müjde olan bu haber, ustayı derinden üzmüş. Fakat derdini izhar etmemiş. Ondan sonra yaptığı semere her bir çiviye çakarken de **'Gitti demek olmaz.'** demeyi alışkanlık hâline getirmiş. Bir gün oğlu ona **'Baba, bu ne hâldir? Uzun zamandır her çiviye çaktığında "Gitti demek olmaz." diyorsun. Bu ne demektir?'** deyince **'Oğlum, ne yapayım? Dilim böyle alışmış, kurtulamıyorum.'** diye geçiştirmiş."

"Aradan uzun zaman geçmiş. Bir gün o semeri alan kervancı dükkana gelerek **'Usta bu semeri buradan almıştım. Fakat devenin sırtını vuruyor, yara yapıyor. Bunu başka bir semerle değiştirelim.'** deyince, usta büyük bir sevinç ve heyecanla **'Hemen, elbette olur.'** demiş. Eski semeri alarak yerine yeni bir semer vermiş. Eline aldığı eski semeri kontrol ederek sakladığı altınların yerinde olduğunu görmüş. Bunun üzerine:"

'Allah’ın bana nasip ettiği bir mala kim sahip olabilir? Ne diye huzursuz olmuşum.' diye söylenmiş. Ve ondan sonra yaptığı semerlere her çivi çaktığında artık **'Geldi demek olmaz.'** diye söylenip durmuş."

Bu güzel menkıbeyi anlatmasından gerçekten çok memnun ve mesrur olduk.

Ahmet Kabaklı Bey'in sohbetine doyum olmuyordu. Karşılıklı biraz daha konuştuktan sonra müsaade istedik.